

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił I. B. (1) prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na to, że ubezpieczona na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodniła wymaganego 20-letniego stażu pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż do stażu pracy nie zaliczono wnioskodawczyni okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodzica od 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r. z uwagi na brak zaświadczenia o obowiązkowym opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne rolników od 1 lipca 1977 r. Uwzględniono ogólny staż pracy wynoszący 19 lat, 9 miesięcy, 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 16 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

Decyzja – k. 23 plik I akt ZUS

Wnioskodawczyni I. B. (1) złożyła odwołanie w dniu 28 września 2016 r. i zaskarżyła decyzję w całości. Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Podała w uzasadnieniu, że organ rentowy niesłusznie nie zaliczył jej do ogólnego stażu pracy w gospodarstwie rolnym w okresie od 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r.

Odwołanie - k. 2 – 5

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 11 marca 2014 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Odpowiedź na odwołanie – k. 5

Na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. pełnomocnik ubezpieczonej poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, a pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

Protokół z dnia 15 marca 2017 r.– 00:45:50 – 00:47:07, 00:50:05 – 00:50:57 – płyta CD – k. 40

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

I. B. (1) (z domu: (...)) urodziła się w dniu (...) Wnioskodawczyni w dniu 22 lipca 1977 r. ukończyła 16 rok życia.

Bezsporne

W dniu 27 lipca 2016 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o emeryturę.

Wniosek k. 1 – 4 plik I akt ZUS

W ewidencji gruntów i budynków gminy B. obręb W. jako właściciel gospodarstwa rolnego o powierzchni 5 ha w latach 1966 – 1980 figurował A. J. syn J..

Zaświadczenie – k. 10 plik I akt ZUS

Wnioskodawczyni I. B. (2) z domu J. była zameldowana w miejscowości W. nr domu 33, gmina B. w okresie od 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r.

Zaświadczenie – k. 10 plik I akt ZUS

Ojciec wnioskodawczyni z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego nie opłacał składek na ubezpieczenie społeczne rolników za ubezpieczoną za sporny okres od 23 lipca 1977 r. do 1979 r.

Okoliczność bezsporna

Ubezpieczona wspólnie z rodzicami i ośmiorgiem rodzeństwa mieszkała w gospodarstwie rolnym w W.. Ojciec ubezpieczonej pracował na kolei, a matka zajmowała się domem. Jak miała czas to pomagała w gospodarstwie. Ojciec pomagał w gospodarstwie głównie przy cięższych pracach. Do 1977 r. sześcioro rodzeństwa wnioskodawczynie wyprowadziło się z gospodarstwa. Pozostała jedynie wnioskodawczynie oraz dwie siostry – starsza A. i młodsza A.. Starsza siostra pracowała zawodowo i pomagała w gospodarstwie tylko przy większych pracach. W 1983 r. z gospodarstwa wyprowadziła się starsza siostra A.. W gospodarstwie pracowała głównie ubezpieczona, która po ukończeniu 16 roku życia nie kontynuowała nauki oraz jej młodsza siostra A.. W gospodarstwie były krowy, kury, gęsi, świnie. Krowy trzeba było 2 – 3 razy dziennie wydoić i mleko odstawić do mleczarni. W gospodarstwie uprawiane było zboże, ziemniaki, pszenicę, owies. Był też ogród i warzywniak. Gospodarstwo nie było zmechanizowane: nie było maszyn, ciągników. Koń był pożyczany w zamian za odpracowanie. Praca w gospodarstwie zajmowała ubezpieczonej około 10 – 12 godzin dziennie latem, a zimą około 8 godzin.

zeznania świadka A. B. z dnia 15 marca 2017 r. – 00:05:55 – 00:22:03 – płyta CD – k. 40, zeznania świadka A. K. z dnia 15 marca 2017 r. – 00:22:03 – 00:31:23 – płyta Cd – k. 40, zeznania świadka J. S. z dnia 15 marca 2017 r. – 00:31:23 – 00:38:17 – płyta CD – k. 40, zeznania świadka G. W. z dnia 15 marca 2017 r. – 00:38:17 – 00:45:50 – płyta CD – k. 40, zeznania wnioskodawczynie z dnia 15 marca 2017 r. – 00:47:07 – 00:50:05 – płyta CD – k. 40

Wnioskodawczynie w dniu 26 marca 1979 r. podjęła pracę w (...) S.A. w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy.

Świadcstwo pracy – k. 11 plik I akt ZUS

Ubezpieczona nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Okoliczność bezsporna

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawczynie wykazała na dzień 1 stycznia 1999 r. jako bezsporny łączny staż pracy w wymiarze 19 lat, 9 miesięcy, 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 16 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

Okoliczność bezsporna

Dokonując ustaleń faktycznych, co do kwestionowanego przez organ rentowy okresu ubezpieczenia Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach odwołującej, świadków oraz zebranych w niniejszej sprawie dokumentach, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawczynie i świadkom, co do faktu, że pracowała ona w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16 roku życia. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków albowiem są to częściowo osoby obce w stosunku do wnioskującej, a zatem nie są zainteresowane korzystnym rozstrzygnięciem dla którejkolwiek ze stron, a z drugiej strony są to też sąsiedzi odwołującej, którzy znają ją od dzieciństwa i w związku z tym mają stosowną wiedzę na temat pracy skarżącej w spornym okresie w gospodarstwie rolnym ojca. Zeznania świadków zasługują w całości na wiarę co do faktu, że ubezpieczona pracowała w gospodarstwie albowiem tworzą spójną, logiczną całość dzięki czemu Sąd poczynił jednoznaczne i stanowcze ustalenia w niniejszej sprawie. Latem w spornych latach 1977-1979 skarżąca z uwagi na żniwa pracowała zapewne cały dzień, wykonując nawet z przekroczeniem pełnego wymiaru czasu pracy swoje obowiązki w gospodarstwie rolnym rodziców, zaś zimą pracowała około 8 godzin dziennie. Ubezpieczona była zmuszona do tak ciężkiej pracy z uwagi na sytuację rodzinną, ojciec oprócz pracy w gospodarstwie pracował także zawodowo, matka zajmowała się domem, starsza siostra także pracowała zawodowo i w gospodarstwie w spornym okresie była jeszcze tylko młodsza siostra.

Wskazać należy, że sporny okres od 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r. przy niespornym wymiarze łącznego stażu pracy w ilości 19 lat, 9 miesięcy, 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych jest wystarczający do uznania, że odwołanie okazało się zasadne.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

Spór w niniejszej sprawie dotyczy uprawnienia ubezpieczonej do emerytury w oparciu o przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie tekst jednolity Dz. U. z 2013, poz. 1440).

Stosownie do art. 184 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Z kolei w myśl z art. 27 ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat (dla kobiet) oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat (dla kobiet).

W myśl ust. 2 art. 184 w/w ustawy emerytura, o której mowa w ust. 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu Państwa.

Jak wynika z akt sprawy ubezpieczona przed organem rentowym wykazała 19 lat, 9 miesięcy, 10 dni łącznego stażu pracy, a w niniejszym postępowaniu domagała się zaliczenia jako okresu uzupełniającego okresu, gdy po ukończeniu 16 roku życia wykonywał pracę w gospodarstwie rolnym swojego ojca tj. 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest to, że odwołująca posiada okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze wymaganym w przepisach regulujących nabycie prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet. Na wymagane w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wnioskodawczyni wykazała staż w wymiarze aż 16 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

W sprawach zaliczenia pracy w gospodarstwie rolnym zastosowanie ma art. 10 ustawy emerytalnej. Przepis art. 10 ust. 1 wymienia trzy okresy, które z zastrzeżeniem art. 56 można traktować jako okresy składkowe przy ustalaniu prawa do emerytury oraz do obliczania wysokości emerytury. Jako trzeci z nich ustawodawca wymienił w art. 10 ust. 3 przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 roku okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia.

Stosownie bowiem do treści art. 10 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również, traktując je jako okresy składkowe:

- 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki,
- 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia,
- 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia,

jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Powyższa regulacja wprost nie stawia innych wymagań, jakie należy spełniać w zakresie warunków pracy w gospodarstwie rolnym. Przede wszystkim przepis ten nie wyznacza rozmiaru świadczonej pracy, podczas gdy art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uwzględnienia okresów pracy przed dniem 15 listopada 1991 roku wymaga, aby praca wykonywana była w wymiarze, co najmniej połowy pełnego wymiaru czasu pracy.

Wątpliwości odnośnie interpretacji przepisu art. 10 ust. 1 zostały usunięte licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, w których jako przesłankę zaliczenia okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16-go roku życia przyjmowano wymiar pracy przekraczający 4 godziny dziennie /por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 1997 r., II UKN 96/96, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 1997, Nr 23, poz. 473; wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2000 r., II UKN 155/00, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2002, Nr 16, poz. 394/.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, w ocenie Sądu Okręgowego, iż wskazany przepis art. 10 Ustawy nie został wprowadzony w oderwaniu od przepisów szeroko rozumianego systemu ubezpieczeń społecznych, w tym przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników. Przed dniem 1 stycznia 1983 roku nie istniał obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników za domownika. Ubezpieczenie to zostało wprowadzone od dnia 1 stycznia 1983 r. w ustawie o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i dotyczyło domowników, czyli osób bliskich rolnikowi, pracujących w jego gospodarstwie i dla których praca ta stanowiła główne źródło utrzymania.

Na tle art. 10 (wcześniej art. 5 ustawy o rewaloryzacji) zaznaczył się podział okresów uwzględnianych jak okresy składkowe, na okresy objęte ubezpieczeniem społecznym rolników, wymienione w punkcie 1 tego artykułu, oraz okresy, których przed tym dniem ubezpieczenie nie obejmowało. W punkcie 2 tego przepisu chodziło o okres prowadzenia gospodarstwa rolnego, czyli bycia rolnikiem przed 1 lipca 1977 roku (od 1 lipca 1977 roku wprowadzono obowiązkowe ubezpieczenie społeczne rolników), a w punkcie 3 o okres pracy w gospodarstwie rolnym wynikający przed dniem 1 stycznia 1983 roku z innego statusu niż status rolnika (od 1 stycznia 1983 roku wprowadzono ubezpieczenie społeczne domownika).

Powyższe świadczy zdaniem Sądu Okręgowego jednoznacznie o tym, iż ustawodawca wprowadzając przepis art. 10 ustawy, odnosił go do przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, aczkolwiek nie musi być to związane ze stosowaniem wprost definicji domownika, przy ustalaniu uprawnień emerytalnych z FUS. Powyższe wynika już chociażby z dat wymienionych w tym przepisie, które odpowiadają datom wprowadzenia obowiązkowych ubezpieczeń rolnika i domownika. Przed wskazanymi tam datami osoby, które de facto wypełniały definicje rolnika czy domownika, nie były ubezpieczone i nie miały obowiązku odprowadzania składek.

Należy podkreślić, iż ubezpieczenie społeczne służy łagodzeniu konsekwencji socjalnych zdarzeń losowych pozbawiających lub ograniczających możliwości utrzymania się z własnej pracy, takich jak niezdolność do pracy, czy starość i co do zasady polega na gromadzeniu środków finansowych ze składek osób objętych danym rodzajem ubezpieczenia, z których następnie, w razie zaistnienia zdarzenia losowego, wypłaca się odpowiednie świadczenia. Konsekwencją tego jest związanie prawa do świadczeń i ich wysokości z uprzednim opłacaniem składek. Prawo do świadczeń z reguły powstaje po odpowiednio długim okresie opłacania składek przez przyszłych świadczeniobiorców. Jednakże ustawodawca wprowadził wyjątki od wymienionej zasady, nakazując zaliczenie do okresu ubezpieczenia (okresu opłacania składek) innych okresów, tzw. okresów zaliczanych (zaliczalnych) do okresu ubezpieczenia społecznego.

Powyższe dotyczy również art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 Ustawy. Ustawodawca chcąc zrównać szanse osób wykonujących realnie pracę rolnika czy domownika, przed okresami wymienionymi w przepisie art. 10 Ustawy, z tą samą pracą rolnika, który wykonywał prace rolnicze po 1 lipca 1977 roku i domownika, który wykonywał pracę po 1 stycznia 1983 roku, w zakresie możliwości zaliczenia tych okresów do okresów składkowych uprawniających do nabycia prawa do emerytury, wprowadził zapisy art. 10 Ustawy. A zatem nie można rozpatrywać wskazanego przepisu w całkowitym oderwaniu jego treści od całego systemu ubezpieczeń społecznych, w tym również regulacji dotyczącej ubezpieczeń

społecznych rolników. (...) ubezpieczeń społecznych ma być systemem spójnym, wzajemnie się uzupełniającym i niesprzecznym, co wnika między innymi z uregulowań dotyczących przenikania się ubezpieczeń rolniczych z ubezpieczeniami społecznymi z FUS. Nie można np. uwzględnić okresów pracy rolniczej wynikających z art. 10 ust. 1 i 2 podwójnie, tzn. zarówno przy ustalaniu prawa do świadczeń rolniczych, jak i świadczeń pracowniczych i pochodnych, o czym wyraźnie stanowi art. 10 ust. 3 ustawy o e.r. FUS i art. 20 ust. 2 ustawy o u.s.r. (zob. wyrok SN z dnia 20 lutego 1997 r., II UR 2/97, OSNAPiUS 1997, nr 24, poz. 497). Pogląd wyrażony w sprawie II UR 2/97 znalazł potwierdzenie także w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak choćby w wyroku z dnia 8 maja 2007 r., II UK 164/06 (OSNPUSiSP 2008, nr 11-12, poz. 172), gdzie wyraźnie wskazano, że dokonanie przez ubezpieczonego wyboru co do zaliczenia wskazanego okresu do okresu ubezpieczenia, od którego zależy prawo do emerytury w określonym systemie (pracowniczym lub rolniczym), uniemożliwia późniejsze zaliczenie tego samego okresu w innym systemie.

W związku z powyższym oczywistym jest, iż zarówno orzecznictwo jak i literatura są zgodne co do tego, że zarówno możliwość traktowania okresów prowadzenia gospodarstwa rolnego, jak i pracy w gospodarstwie rolnym, jako okresów składkowych w ramach ubezpieczenia pracowniczego powinna być interpretowana i stosowana w sposób restryktywny.

W ocenie Sądu Okręgowego nie jest możliwym dokonanie interpretacji treści art., 10 Ustawy w całkowitym oderwaniu od pojmowanego całościowo systemu ubezpieczeń społecznych. Niewątpliwie, jak wskazał Sąd Najwyższy, przepis art. 10 Ustawy, nie będzie miał zastosowania do osób zatrudnionych przed 1 stycznia 1983 roku na podstawie umowy o pracę. Powstaje jednak pytanie, w jaki sposób należy wówczas potraktować osoby, które wykonywały prace rolnicze, nie będąc osobami bliskimi rolnikowi i które nie zostały zgłoszone do ubezpieczeń jako pracownicy, a od wynagrodzeń których nie odprowadzono składek. Możliwość zaliczenia takim osobom pracy w gospodarstwie rolnym do stażu ubezpieczeniowego wprost na podstawie art. 10 ustawy, dokonując interpretacji ich zatrudnienia w gospodarstwie rolnym jedynie na podstawie wymiaru czasu pracy, stawiałaby ich w lepszej sytuacji niż np. pracowników, nie zgłoszonych do ubezpieczeń społecznych, za których nie były odprowadzane składki. Poza tym rolnicy mogli zawierać również umowy o pracę sezonową z pracownikami. Wydaje się, w związku z tym wielce kontrowersyjne dopuszczenie możliwości stosowania dobrodziejstwa art. 10 Ustawy, do wszystkich osób, niezależnie od ich związania z gospodarstwem rolnym, codziennego korzystania z dochodów tego gospodarstwa, współuczestniczenia w jego tworzeniu i pracy na jego rzecz. A zatem należałoby uznać, iż aczkolwiek niewątpliwie istnieje odrębność systemów ubezpieczenia społecznego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) i ubezpieczenia społecznego rolników, czyli - zgodnie z wyrokiem SN z dnia 19 grudnia 2000 roku - nie można wprost stosować kryteriów domownika, to jednak praca w gospodarstwie rolnym, w rozumieniu przepisu art. 10 Ustawy, nie może być rozpatrywana w całkowitym oderwaniu od przepisów regulujących ubezpieczenia społeczne rolników. Jeżeli bowiem mamy do czynienia z osobą, która spełnia kryteria rolnika czy domownika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, to oczywistym jest, że praca tych osób w gospodarstwie rolnym lub jego prowadzenie przed datami wskazanymi w przepisie art. 10 Ustawy, będzie spełniała kryteria wymienionego przepisu. Jeżeli natomiast praca była wykonywana przez osobę obcą rolnikowi, to należałoby rozważyć kwestię zatrudnienia takiej osoby na podstawie umowy o pracę, czy umowy o pracę sezonową, zwłaszcza jeżeli była ona wynagradzana.

Jeżeli praca jest wykonywana w okresie wakacji przez dziecko rolnika, dla którego de facto gospodarstwo rolne nadal stanowi centrum życiowe, w którym dziecko mieszkało, pomagało w pracy w gospodarstwie rolnym, wspólnie z rodzicami przyczyniało się do jego rozwoju, a następnie wyjechało do szkoły poza miejsce położenia gospodarstwa rolnego i wraca do domu na wakacje, aby nadal pomagać rodzicom, to również należy zgodzić się z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w cytowanym wyroku, iż może być ona zaliczona jako praca w gospodarstwie rolnym rodziców po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli jest wykonywana w rozmiarze powyżej 4 godzin dziennie. Nadal bowiem stanowi pracę wymaganą od dziecka rolnika w celu pomocy rodzicom, wypracowania wspólnego dobra, z którego dziecko korzysta. Taka praca bezsprzecznie zawsze jest nieodpłatna.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której skarżąca była dzieckiem rolników i na stałe mieszkała w spornym okresie z rodzicami w ich gospodarstwie rolnym.

Za sporny okres za ubezpieczoną nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie społeczne rolników, jednakże obowiązek ich opłacania za domowników wprowadzono dopiero z dniem 1 stycznia 1983 r.

Odnosząc się do spornego okresu należy wskazać, że skarżąca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracowała w gospodarstwie rolnym rodziców przez cały rok. Nie można też zapominać, że w gospodarstwie rolnym rodziców skarżącej w badanym okresie były hodowane zwierzęta: krowy, kury, świnie, którymi należało zajmować się cały rok. Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że wobec powyższego pracy w gospodarstwie było tak dużo, że wymagało to pełnego zaangażowania odwołującej zwłaszcza, że jej ojciec pracował także zawodowo.

Należy podkreślić, że zaliczenie spornego okresu od 23 lipca 1977 r. do 25 marca 1979 r. jest wystarczające do uwzględnienia odwołania, skoro przed organem rentowym wnioskodawczyni wykazała jako bezsporny ogólny staż pracy w wymiarze 19 lat, 9 miesięcy i 7 dni.

Podkreślić wypada, że emerytura we wcześniejszym wieku emerytalnym ma charakter wyjątkowy, a warunki jej nabycia należy interpretować ściśle. Aby powstało prawo do emerytury muszą zaistnieć łącznie wszystkie wymienione w przepisach prawa przesłanki. Ostatnią wymaganą prawem przesłankę tj. staż co najmniej 20 lat pracy odwołująca w sposób należyty wykazała w niniejszym postępowaniu. Reasumując - wnioskodawczyni spełniła wszystkie warunki do nabycia prawa do emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 wyroku i zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującej prawo do emerytury poczynając od dnia 22 lipca 2016 r. tj. od dnia ukończenia przez ubezpieczoną 55 lat.

W przedmiocie kosztów Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu.

K.K.-W.